

Diari de Girona

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical), Oriol Puig (Edició digital). Seccions: Laura Fanals (Girona), Pep Taberner (Economia), Jordi Roua (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo. Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

FUNDAT EL 1889

©Diari de Girona, SA. Girona, 2016. Tots els drets reservats.

DdG Opinió

EDITORIAL

CONTROL POLÍTIC I CENTRALISME PER A LES CAMBRES

Les cambres de comerç són institucions centenàries que han sobreviscut a vicissituds variades en la seva llarga història, cosa que suposa un punt a favor dels que defensen la seva utilitat, però a les quals també el radical gir dels temps, amb conseqüències de tot tipus i algunes tan dràstiques com les que estem patint des que va començar la crisi, obliga a adaptar-se a plantejaments molt diferents. L'assessorament als emprenedors, l'exportació, la formació o l'atenció a petites indústries o comerços han estat les seves grans preocupacions. En la majoria d'aquestes àrees han anat quedant arraconades. El cop de gràcia va arribar fa quatre anys quan, després de diverses sentències en defensa de la llibertat d'associació, les quotes obligatòries de les empreses per nodrir les càmeres van quedar invalidades. Un canvi substancial que suposa passar d'un privilegiat règim de finançament garantit, difícil de perllongar en aquesta època, a un altre d'esforç en la recerca d'ingressos. Els organismes camerals acusen el cop.

La nova llei de Cambres, elaborada per l'Executiu central el 2014, no aclaria la incògnita: els recursos han de sortir de donacions voluntàries i del que cobrin per pres-

tar serveis. Aquella llei de Cambres determinava que les comunitats autònomes disposaven de temps fins al 31 de gener de 2015 per concloure la seva part de la norma. La majoria d'autonomies ho han fet. Catalunya no. La paràlisi política dels últims anys ha congelat la major part de l'activitat legislativa del Parlament. Les diferents Cambres s'haurien d'haver renovat fa dos anys. Ara, finalment, el Govern ha redactat un avantprojecte de la nova llei catalana que ha de regular el paper d'aquestes institucions. I, després de l'injustificable retard, començar la segona part de la història. Les Cambres catalanes s'han revoltat contra el text presentat per l'Executiu català. Dos punts importants han provocat el rebuig cameral. D'una banda, la proposta de crear una Cambra General de Catalunya composta per un ple de 60 persones, de les quals només 13 membres serien designats per les diferents cambres implantades en el territori català. I, d'altra banda, el finançament. No preveu cap millora en l'aspecte d'ingressos respecte a la llei bàsica.

El president de la Cambra de Girona, Domènec Espadallé, considera que «si el projecte no es toqués, Girona, Lleida i Tarragona perdrien la representativitat». I així seria. Quedarien absolutament diluïdes. L'avantprojecte del Govern té dues característiques molt pròpies dels últims temps. Primer, exercir un ferri control polític en la composició. I, després, en la línia de la força centrípeta duta a terme per la Generalitat en els últims anys, marginar els territoris en favor del centralisme. Fins i tot, la principal patronal catalana, Foment del Treball, ha qualificat de «centralista» l'avantprojecte del Govern. Les diferències entre l'Executiu i les Cambres són substancials. Queda molta feina per fer. Dotar la Cambra General d'una autèntica representativitat territorial de les Cambres és només qüestió de voluntat política. Resoldre el finançament és més complicat en una època d'escassos recursos. Potser s'hauria de començar per fusionar alguna cambra i definir millor les competències.

Josep Quintanas Bosch

IMPOSTOS I PARAULES AL VENT

Lluís Llach, Oriol Junqueras i Carles Puigdemont han votat amb el PP al Parlament de Catalunya contra una modificació de l'IRPF que alleugerís la càrrega fiscal als que tenen menys ingressos i a les classes mitjanes, i gravés els més poderosos. No per oferir-ne una de millor, sinó per deixar-ho com està. O sigui, la dreta s'ajunta per protegir els interessos dels seus i carregar els neulers als més desvalguts. No és l'únic cas. Amb l'ànim de rascar on puguin, fa un parell d'anys CDC aprovà, amb el suport d'ERC, un nou impost que han de pagar els llogaters en contractar un habitatge. Oriol Junqueras, conseller de Finances, o la CUP no proposen ni derogar-lo ni reduir-lo. És el 0,5% sobre la quantitat total del lloguer d'acord amb la durada del contracte. I si no es coneix la durada, es compta el corresponent a sis anys.

Aquests dos exemples, més bé que altra cosa, il·lustren sobre què és una política, fiscal en aquest cas, d'esquerres o de dretes. Una que vulgui fer pagar més a qui més té, o sigui, apliqui la progressivitat als impostos, o una que carregui la fiscalitat sobre les espalles dels que menys tenen. Les paraules i els estirabots se'ls emporta el vent, els fets són els que queden. L'habitatge és un bé d'ús i un dret constitucional. Qui lloga un habitatge és perquè el necessita i perquè, en la majoria dels casos, no pot comprar-lo. La taxa inventada per CDC i recolzada per ERC es carrega, amb el mateix percentatge, tant als pisos de 350 euros/mes com els de 1.500. Tant a l'habitatge habitual com a un apartament per un, dos o tres mesos a la costa. Un tribut injust i que grava els més debils.

Aquesta és la realitat d'ERC i la CUP: són les croses necessàries perquè Convergència –amb el suport del PP– continuï fent una política fiscal i pressupostària que fomenti la desigualtat i faci pagar la crisi als de sempre: La resta, paraules al vent.

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1. PARÀGRAF SEGON DE LA LPI.
Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

Miquel Martín

► www.miquelmartin.cat

LA VEU INTACTA

Ara fa seixanta anys, Joan Vinyoli va publicar un llibre preciós, curull d'imatges potentíssimes, revelador i lúcid: *El Callat*. Es tracta d'una obra amb un alt contingut simbòlic i transcendent, amb un pròleg acurat i penetrant que reflexiona sobre la creació poètica i que ens explica com s'han concebut els poemes: «Una imperiosa, rara

il·luminació verbal ha estat l'origen dels millors poemes d'aquest llibre». El títol ens endinsa en l'àmbit d'allò que no es pot acabar d'expressar, sinó tan sols al·ludir, suggerir, «la quasi veu» del Callat, que connecta amb el jo poètic. El llibre, que Gabriel Ferrater va considerar d'«un nivell de simbolisme gairebé al·lucinat», anuncia la gran obra poètica que Vinyoli serà capaç de bastir i anticipa algunes de les seves constants: el poder de la paraula, el domini màgic, l'exploració filosòfica... És un poema que apareix poc després de l'arribada del poeta a Begur i que, per tant, desplega tota la força i la riquesa metafòrica del mar, com una veu que el crida i l'interpel·la per apropar-lo fins a les fondàries de l'existència: «torna la veu, la veu, nocturna sempre, del mar/ cridant-me sols, cridant-me». Una obra cabdal que, tanmateix, va ser rebuda amb indiferència per molts sectors, cosa que va provocar en Vinyoli una sensació de buit i d'injustícia, fins al punt que, decebut i desorientat, va escriure aquestes paraules a Joan Oliver (Pere Quart): «No m'estimen. Oi que *El Callat* mereixia un altre tracte? El

silenci em mata».

Afortunadament, però, el temps ha posat Vinyoli i *El Callat* al lloc que els pertoca. La càtedra Joan Vinyoli de Poesia Contemporània de la Universitat de Girona ha organitzat per al proper dissabte 26 de novembre el col·loqui *Cap a la veu intacta*, a l'entorn d'*El Callat*, amb motiu del 60è aniversari de la primera edició del llibre. Aquest «col·loqui de tardor» se celebrarà a la Casa de la Paraula de Santa Coloma de Farners, un dels indrets essencials en la trajectòria vital i poètica de Vinyoli, i comptarà amb la participació d'estudiosos i lectors de la seva obra: **Josep M. Sala-Valladaura, Sam Abrams, Antoni Clapés, Narcís Figueras, Roger Canadell, Pep Solà, Joan i Josep Tàssies, Lourdes Godoy, Enric Pladevall** i jo mateix. L'acte es clourà amb una lectura íntegra d'*El Callat* a càrrec d'**Anna Maluquer**, acompanyada del músic **Marc Egea** i la ballarina **Paula Rísquez**.

Com es pot comprovar dia rere dia, som molts els que estimem Vinyoli i la seva veu, clara i ferma, roman intacta.